

Dániel könyve – Hetvenegyedik szám

A prófétai szövedék: Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága és azok jelentősége a modern korban

Jeff Pippenger

2024-02-04

Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága a modern Izráel négy nemzedékét jelképezi, és a modern Izráel kezdete az ősi Izráel kezdetében nyert előképet. E két kezdő történet egyaránt a modern Izráel végéről tanúskodik az igen közeli vasárnaptörvénynél. Izráel két kezdetét, mind a régi, szó szerinti, mind pedig a modern, lelki kezdetet, Izráel északi királyságának kezdő története tanúsítja, amikor az elszakadt Júdától.

Amikor az ősi Izráel felállította az aranyborjút, éppen csak kijött Egyiptomból, egy olyan prófécia beteljesedéseként, amely azt jelezte, hogy Isten királysággá teszi őket. Jeroboámnak, Izráel északi királysága első királyának története ugyanezeket a jellemzőket foglalja magában. Jeroboám Salamonnak haragja elől Egyiptomba menekült. Ahijjá próféta által prófétai ígéretet kapott arra, hogy a tizenkét törzs közül tíz fölött királlyá tétetik. Mielőtt a prófécia beteljesedett volna, Jeroboám Egyiptomba menekült, hogy távolságot tegyen maga és Salamon közé, mindaddig, amíg Salamon meg nem halt.

És lőn abban az időben, amikor Jeroboám kiment Jeruzsálemből, hogy Ahijjá, a silói próféta, rátalált az úton; és új ruhába volt öltözve; és ők ketten egyedül voltak a mezőn. És Ahijjá megragadta az új ruhát, amely rajta volt, és tizenkét darabra hasította. És ezt mondta Jeroboámnak: Végy magadnak tíz darabot; mert így szól az Úr, Izráel Istene: Íme, kiszakítom a királyságot Salamon kezéből, és neked adok tíz törzset. (De egy törzse megmarad neki az én szolgálóimért, Dávidért, és Jeruzsálemért, a városért, amelyet kiválasztottam Izráel minden törzse közül.) Mert elhagytak engem, és Astoretet, a sidóniak istennőjét, Kémóst, a moábiták istenét, és Milkómot, az ammóniak istenét imádták, és nem jártak az én utaimon, hogy azt cselekedjék, ami igaz az én szememben, és megtartsák rendelkezéseimet és ítéleteimet, amint Dávid, az ő atyja tette. Mindazonáltal nem veszem ki kezéből az egész királyságot, hanem fejedelemséggé teszem őt egész életére Dávidért, az én szolgálóimért, akit kiválasztottam, mert megtartotta parancsolataimat és rendelkezéseimet. Hanem az ő fia kezéből veszem ki a királyságot, és neked adom azt, mégpedig tíz törzset. Az ő fiának pedig egy törzset adok, hogy Dávidnak, az én szolgálóimnak mindenkor legyen mécsese előttem Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztottam magamnak, hogy oda helyezzem nevemet.

„És magamhoz veszek téged, és uralkodni fogsz mindazon, amit lelked kíván, és király leszel Izráel felett. És úgy lesz, hogy ha hallgatsz mindarra, amit parancsolok neked, és az én útjaimon jársz, és azt cselekszed, ami igaz az én szemeim előtt, megtartva rendelkezéseimet és parancsolataimat, amint Dávid, az én szolgálóim cselekedett: akkor veled leszek, és maradandó házat építek neked, amint Dávidnak építettem, és neked adom Izráelt. És ezért megsanyargatom Dávid magvát, de nem mindörökké.” Ezért Salamon meg akarta ölni Jeroboámot. Jeroboám azonban felkelt, és Egyiptomba menekült Sisákhoz, Egyiptom

királyához, és Egyiptomban maradt Salamon haláláig. Salomonnak pedig egyéb dolgai, és mindaz, amit cselekedett, és bölcsessége, nincsenek-é megírva Salamon cselekedeteinek könyvében? Az idő pedig, ameddig Salamon Jeruzsálemben uralkodott egész Izráel felett, negyven esztendő volt. És Salamon elaludt az ő atyáival, és eltemették atyja, Dávid városában; és az ő fia, Roboám uralkodott helyette. 1 Királyok 11:28–43.

Salamon király halálakor az országnak ketté kellett szakadnia, és Jeroboámnak kellett királlyá lennie az északi tíz törzs fölött, míg Salamon fia, Roboám Jeruzsálemben kellett hogy uralkodjék. Mielőtt a törzsek szétválása bekövetkezett volna, Jeroboámnak ki kellett jönnie Egyiptomból.

És Roboám elment Sikembe; mert egész Izráel Sikembe ment, hogy őt királlyá tegye. És lőn, hogy amikor meghallotta ezt Jeroboám, Nébát fia, aki még Egyiptomban volt, (mert Salamon király színe elől menekült el, és Jeroboám Egyiptomban lakott,) elküldtek érte, és elhívták őt. Eljött tehát Jeroboám és Izráel egész gyülekezete, és szóltak Roboámhoz, mondván: A te atyád keménnyé tette a mi igánkat; most azért enyhítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és súlyos igáját, amelyet reánk vetett, és mi szolgálni fogunk néked. Ő pedig azt mondta nekik: Menjetek el még három napra, azután jöjjetek vissza hozzám. És a nép elment. 1 Királyok 12:1–5.

Roboámnak a három nap során tanúsított esztelen magatartásának története a vének tanácsának balga elutasítására helyezi a felelősséget, ám a törzsek különválása meg volt jövendőelve, így annak egy vagy más módon mindenképpen be kellett következnie. Érdemes itt megjegyezni egy jövőbeli cikk számára, hogy a különválás folyamatát kifejezetten három napként azonosították. A két királyság a millerita történelem során ismét egy királysággá lesz, és amikor az északi és a déli törzsek egy királysággá lesznek a millerita történelemben, amely a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyala megérkezésének időszaka. Az a három angyal a millerita történelemben Roboám döntésének három napja által lett előképezve. Az a negyvenhat esztendő, amely alatt a három angyal megérkezett 1798-tól 1844-ig, egyúttal az a három jelképes nap is volt, amelyről Krisztus a János második fejezetében kijelentette, hogy szükséges lesz ahhoz, hogy Ő felemeljen egy lerombolt templomot, de a tanulmánynak ez a része egy jövőbeli cikkekre tartozik.

Amikor Roboám a három nap végén kimondta balga kijelentését, a királyság kettészakadt.

Amikor tehát egész Izráel látta, hogy a király nem hallgatott rájuk, a nép így felelt a királynak, mondván: Micsoda részünk van nekünk Dávidban? És nincsen örökségünk Isai fiában! Sátraidba, ó Izráel! Most lásd el a magad házát, Dávid! Ekképpen Izráel elment az ő sátraiba. De Izráel fiai közül, akik Júda városaiban laktak, fölöttük Roboám uralkodott. Akkor Roboám király elküldte Adórámot, aki az adószedés fölött volt; de egész Izráel megkövezte őt, és meghalt. Ezért Roboám király sietett szekereire szállni, hogy Jeruzsálemben meneküljön. Így szakadt el Izráel Dávid házától mind e mai napig. És történt, hogy amikor egész Izráel meghallotta, hogy Jeroboám visszatért, érte küldtek, és a gyülekezet elé hívták őt, és egész Izráel királyává tették; senki sem követte Dávid házát, csak egyedül Júda törzse. 1 Királyok 12:16–20.

Beteljesedett az a prófécia, hogy Jeroboám királyságot kap; és akkor teljesedett be, amikor kijött Egyiptomból. Mivel féltékeny volt arra, hogy Isten szentélye Jeruzsálem városában volt, abban a városban, amelyet Isten arra választott, hogy oda helyezze nevét, Jeroboám hozzáfogott ahhoz,

hogy a szentélynek, a papságnak és az istentiszteleti rendnek olyan hamis mását állítsa fel, amelynek elvégzése Isten rendelése szerint egyedül Jeruzsálemben történhetett. Jeroboám műve, amellyel az északi tíz törzs között az istentisztelet hamis rendszerét állította fel, közvetlen párhuzamot képez Áron lázadásával és az aranyborjúval, és így újabb bizonyosággal szolgál nemcsak a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényre, hanem az 1863-as lázadásra is.

Jeroboám pedig ezt mondta szívében: Most visszatér az ország Dávid házához: ha ez a nép felmegy, hogy áldozatot mutasson be az Úr házában, Jeruzsálemben, akkor e nép szíve ismét az ő urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul, engem pedig megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért a király tanácsot tartott, készíttetett két aranyborjút, és ezt mondta nekik: Túl sok nektek felmenni Jeruzsálembe; íme a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Az egyiket Béthelbe állította, a másikat pedig Dánba helyezte. És ez a dolog bűnné lett; mert a nép eljárt imádkozni az egyik elé, egészen Dánig. Magaslatok házáat is építtette, és papokat rendelt a nép legalacsonyabb sorából, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. Jeroboám pedig ünnepet rendelt a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júda földjén tartott ünnephez hasonlóan, és áldozatot mutatott be az oltáron. Így cselekedett Béthelben is, áldozva a borjaknak, amelyeket készíttetett; és Béthelbe helyezte a magaslatok papjait, amelyeket létesített. Így áldozatot mutatott be az oltáron, amelyet Béthelben készíttetett, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, amelyet a maga szíve szerint gondolt ki; és ünnepet rendelt Izráel fiai számára; és áldozatot mutatott be az oltáron, és tömjént égetett. 1Királyok 12:26–33.

Jeroboám lázadása a következő igazságsort nyújtja, amelyet Áron lázadására, a protestáns szarv 1863-as lázadására és a republikánus szarvnak a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején tanúsított lázadására lehet rávetíteni, s eközben kiszélesíti a prófétai bizonyoságtételt. Áron aranyborjúval kapcsolatos lázadásában az Úr megváltoztatta a papság kiválasztásának elrendelt módját.

A lázadás előtt bármely törzs elsőszülöttje a papság részévé lett volna. Ám Áron aranyborjú miatti lázadásában egyedül Lévi törzse állt Mózes mellé. Ezért Isten megváltoztatta a papság számára rendelt férfiak biztosításának elrendelt módját, és attól fogva kizárólag Lévi nemzetsége alkotta a papságot.

Amikor pedig Mózes látta, hogy a nép mezítelen; (mert Áron mezítelenné tette őket, gyalázatukra ellenségeik előtt:) akkor Mózes megállt a tábor kapujában, és ezt mondta: Ki áll az Úr oldalán? jöjjön hozzám. És Lévi fiai mind őhöz gyülekeztek. Ő pedig ezt mondta nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Kösse mindenki az oldalára kardját, és járjatok be és ki kaputól kapuig az egész táborban, és ölje meg mindenki az ő testvérét, mindenki az ő társát, és mindenki az ő felebarátját. És Lévi fiai Mózes beszéde szerint cselekedtek: és elesett azon a napon a népből mintegy háromezer férfi. 2Mózes 32:25–28.

Jeroboám meghamisította azt a művet, amelyet Isten véghezvitt Áron lázadásában, amikor Isten a Lévi törzséből új papságot támasztott; mert Jeroboám „papokat rendelt a nép legalacsonyabb rendűjeiből, akik nem voltak Lévi fiai közül valók.” Az északi tíz törzs királyságának kezdetén támadt lázadás párhuzamban áll Áron lázadásával és a táncoló bolondokéval. A lázadás

Egyiptomból való kijövetelük után történt, egy olyan prófécia beteljesedéseként, amely azt ígérte, hogy királyság állítatik fel. Mindkét esetben új papság állítatott fel, ami változást jelentett a papok kiválasztásának korábbi rendjéhez képest.

Áron aranyborjús lázadását megismételték, de Jeroboám meg is kétszerezte azt, mert két aranyborjút készített, és két városban helyezte el azokat. Dán városa az államhatalmi mesterséget jelképezi, mert Dán jelentése: „ítélni”, Bétel városa pedig az egyházi mesterséget jelképezi, mert Bétel jelentése: „Isten háza”. Az aranyborjak ugyanazzal a jelképiséggel bírtak, mint Áron borja, de kiegészültek az Egyház és az Állam egyesülésének további bizonyosságával, amint azt a két város szemlélteti. A borjú a pogány áldozat legmagasabb formája volt, ezért Krisztus hamisított áldozatát jelképezi. Az arany Babilon jelképe, a borjú pedig egy fenevad képmása volt. Miként Áron hamis istentiszteleti napot rendelt el, úgy Jeroboám is ünnepet rendelt, és gondoskodott arról, hogy az ünnep időpontja ne egyezzen meg a jeruzsálemi igaz istentisztelet idejével.

A hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény minden eleme megjelenik Jeroboám lázadásáról szóló bizonyágtételében: a hamis áldozat (a borjú), a hamis Krisztus (az oltár), a fenevad képmása (az egyház és az állam összefonódása), a hamis istentiszteleti nap (vasárnap) és a hamis papság.

Az ősi Izráel kezdete, a tíz északi törzs királyságként való kezdete, valamint az adventizmus kezdete mind ugyanazokkal a prófétai elemekkel rendelkeznek, és együtt azonosítják a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény prófétai elemeit. Az ősi Izráel kijött Egyiptom szolgaságából, Jeroboám kijött Egyiptomból, ahová Salamon üldözése elől menekült, a millerita adventizmus pedig éppen most jött ki a pápaság szolgaságából.

Lévi papsága Áron lázadásakor állítatott fel; a legalacsonyabb rendű emberek hamis papsága Jeroboám tanúságtételében állítatott fel; és amikor az Úr szövetségre lépett a millerita adventizmussal, Péter szerint a milleriták „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép; hogy hirdessétek annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” Az a világosság, amelyre a milleriták elhívtak, Miller ékköveinek világossága volt, amely Habakuk két tábláján volt ábrázolva, s amelyet Áron lázadásának történetében a Tízparancsolat két táblája előképezett. Az a sötétség, amelyből kihívtak, a pápai uralom sötét középkora volt, amelyet az egyiptomi szolgaság sötétsége előképezett.

Amikor Krisztus felemelte a templomot, amelyet mind a pogányság, mind a pápaság megtaposott, ezt negyvenhat év alatt tette meg, 1798-tól 1844-ig. Amikor felépítette a templomot, akkor mint a Szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába 1844. október 22-én, mert felépítette a templomot, amelyet megtapostak és leromboltak, és megtisztított egy papságot is, amelyet Lévi törzse jelképezett.

De ki állhatja ki az ő eljövetelének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja. És leül mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban való áldozatot vihessenek az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:2–4.

1844. október 22-én Krisztus hirtelen eljött templomába, és szövetségre lépett egy néppel, amelyet a lévita papság képviselt; ám 1863-ra megismételték Áron lázadását, és a millerita papság átment a laodiceai papságba, amint azt Jeroboám papsága, a nép legalantasabbjaiból valók papsága és Áron táncoló bolondjai jelképezik. Mindazonáltal Jeroboám lázadásának bizonyoságtételében ott rejlik az 1863-as lázadás tágabb bizonyoságtétele. Amikor Jeroboám bevezette hamis istentiszteleti rendszerét, Jeruzsálemből egy próféta küldetett, hogy megdorgálja Jeroboám lázadását, miként ezt előképezte az, hogy a millerita adventizmus arra vezettetett, hogy a Tízparancsolat szombatját mint a nyugalom napját elfogadja.

Amikor az adventizmus elfogadta a harmadik angyal világosságát és a szentélyt, feddést képviselt azokkal a protestánsokkal szemben, akik elvetették a feltárás ama növekvő világosságát, amely az 1798-ban beköszöntött vég idején kezdődött. Miként az ősi Izráel elfeledkezett a szombatról egyiptomi szolgátságában, úgy a pusztában levő egyház is elfeledkezett a szombatról, mire elérkezett 1798. Az ítélet órájának a milleriták által hirdetett növekvő világossága végső soron a szentélyhez és Isten törvényéhez vezetett.

Az a világosság 1844. október 22-én érkezett el, és a hamis imádat megfeddését jelentette azok számára, akik arra kaptak elhívást, hogy teljesen kijöjjenek a katolicizmus hamis tanaiból. A nap imádása a katolicizmusnak azon tekintélyének jele, amelyet azokon az egyházakon gyakorol, amelyek visszatértek az ő kebelébe. Ezt a feddést Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerének beiktatása szemlélteti.

És Jeroboám ünnepet rendelt a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, ahhoz az ünnephez hasonlóan, amely Júdában volt, és áldozatot mutatott be az oltáron. Így cselekedett Bételben is, áldozva a borjaknak, amelyeket készíttetett; és Bételben helyezte el azoknak a magaslatoknak papjait, amelyeket készíttetett. Azután áldozatot mutatott be azon az oltáron, amelyet Bételben készíttetett, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, vagyis abban a hónapban, amelyet a maga szívéből gondolt ki; és ünnepet rendelt Izráel fiainak; és áldozatot mutatott be az oltáron, és tömjénezett. És íme, az Úr szava szerint egy Isten embere jött Júdából Bételbe; Jeroboám pedig az oltár mellett állt, hogy tömjénezzon. És az Úr szava szerint kiáltott az oltár ellen, és ezt mondta: Oltár, oltár! Így szól az Úr: Íme, gyermek születik Dávid házának, név szerint Jósías; és rajtad fogja megáldozni a magaslatok papjait, akik rajtad tömjéneznak, és embercsontokat fognak megégetni rajtad. És még azon a napon jelt adott, mondván: Ez a jel, amelyről az Úr szólt: Íme, az oltár meghasad, és a rajta levő hamu kiömlik. És történt, amikor Jeroboám király meghallotta az Isten emberének beszédét, aki az oltár ellen kiáltott Bételben, hogy kinyújtotta kezét az oltártól, és ezt mondta: Fogjátok meg őt.

És az ő keze, amelyet ellene kinyújtott, elszáradt, úgyhogy nem tudta azt ismét magához húzni. Az oltár is meghasadt, és a hamu kiömlött az oltárról, ama jel szerint, amelyet az Isten embere adott az Úr ígéje által. És felelvén a király, monda az Isten emberének: Könyörögi most a te Istenednek, az Úrnak színe előtt, és imádkozz értem, hogy kezem ismét helyreálljon. És az Isten embere könyörgött az Úrhoz, és a király keze ismét helyreállt, és olyan lett, mint azelőtt. És monda a király az Isten emberének: Jer haza velem, és üdítsd fel magadat, és jutalmat adok neked. De az Isten embere így felelt a királynak: Ha házad felét adnád is nekem, nem mennék be veled, sem kenyeret nem ennék, sem vizet nem innék e helyen; mert így parancsolta nekem

az Úr igéje, mondván: Ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. És más úton ment el, és nem azon az úton tért vissza, amelyen Béthelbe jött.
1Kir 12:32–13:10.

Az aranyborjak lázadásával együtt, amint az Áronról és Jeroboámról szóló tanúságtételben megjelenik, Jeroboám tanúságtételébe az általa elrendelt hamis istentiszteleti rendszer tényleges beiktatása is beletartozik. Ez a beiktatás azt a különbségtételt jelképezi, amely az Jeruzsálemben végzendő istentisztelet és Jeroboám hamisított rendszere között áll fenn. 1798-tól 1844-ig az Úr kivezette népét a pápai uralom sötétségéből abba a csodálatos prófétai világosságba, amelyet a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyala jelképez. A protestáns egyházak elutasították azt a világosságot, és ezáltal 1844-ben a katolicizmus leányaivá lettek.

Jeroboám istentisztelete a katolikus istentiszteleti rendszert példázta, és az ő történetében Izrael északi királysága a katolicizmus hamis rendszerét jelképezi, amelyben a millerita történelem protestánsai úgy döntöttek, hogy benne maradnak. E rendszer jelképe a napimadás.

A hűséges és bölcs szüzek, akik 1844. október 22-én bementek a Szentek Szentjébe, feddést jelentettek a protestánsok számára, akik éppen visszatértek a katolicizmus befolyása alá, és Róma leányaivá lettek. Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerének bevezetésekor egy próféta jött Júdából, és megfeddte Jeroboámot, előképezve ezzel a hűséges szüzeket, akik bementek a Szentek Szentjébe, és elvezetettek Isten törvényének felismerésére. E próféta története és Jeroboámnak szóló feddése igen tanulságos az 1863-as lázadás vizsgálatakor, ám e történetnek várnia kell, amíg a kezdet mellé a vég is odakerül.

Az ősi Izrael kezdetei, Jeroboám királysága és a modern Izrael egyaránt összhangban állnak, és együtt három tanúbizonyságát adják a Jelenések tizenharmadik fejezete földbeli fenevada végének, a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején. A millerita adventizmus hűségesei 1844. október 22-én a földbeli fenevad valódi protestáns szarvává lettek, mégpedig abban a történelmi szakaszban, amely az 1798-ban beköszöntött vég idején kezdődött. 1798 a bibliai prófécia hatodik királyságának, az Egyesült Államoknak a kezdete volt, valamint az adventizmus valódi protestáns szarvának megalapítása az Egyesült Államokban. Ebben a kezdeti történetben az Egyesült Államok záró történelme ábrázolódik ki, mert Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti.

Az ókori, a modern és Jeroboám Izraelének három kezdeti tanúja a föld fenevadának végét szemlélteti, de van egy másik vég is, amelyet előzetesen a helyére kell tenni, mielőtt feltárnánk a Júdából jött próféta bizonyágtételét, aki megfeddte Jeroboámot. Az a záró történelmi szakasz, amelyet bele kell foglalni, Izrael északi és déli királyságának vége, amint azt Ezékiel próféta ábrázolja.

Nem szabad elfelejteni, hogy amit most szemléltetünk, az az, hogy az 1863-as lázadásra Ezékiel nyolcadik fejezetének első utálatossága, a féltékenység képe nyomja rá bélyegét. Amint foglalkozunk az északi és a déli királyság végével, amint azt Ezékiel bemutatja, több mint elegendő bizonyítékunk lesz annak alátámasztására, hogy az 1863-as lázadást Áron és Jeroboám lázadása szemléltette, és hogy ez jelöli a laodiceai adventizmus négy nemzedéke közül az első kezdetét.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

És ismét szóla az Úr hozzám, mondván: Te pedig, embernek fia, végy magadnak egy fadarabot, és írd rá: Júdáé, és Izráel fiainak, az ő társainak; azután végy egy másik fadarabot, és írd rá: Józsefé, Efraim fadarabja, és Izráel egész házáé, az ő társaié. És illeszd össze azokat egyiket a másikkal egy fadarabbá, hogy egygyé legyenek a te kezedben. És ha néped fiai szólnak majd hozzád, ezt mondván: Avagy nem jelented-é meg nekünk, mit értesz ezekkel? Szólj nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én elveszem József fadarabját, amely Efraim kezében van, és Izráel törzseit, az ő társait, és őhöz teszem azokat, tudniillik Júda fadarabjához, és egy fadarabbá teszem őket, és eggyé lesznek az én kezemben. És azok a fadarabok, amelyekre írsz, a te kezedben lesznek az ő szemük láttára. És szólj nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én kihozom Izráel fiait a pogányok közül, ahová mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre:

És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein; és egy király lesz mindnyájuk királya; és többé nem lesznek két néppé, sem két országgá nem oszlanak többé. És többé nem fertőztetik meg magukat bálványaikkal, sem utálatosságaikkal, sem semmiféle vétkükkel; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom őket; és ők az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. És szolgám, Dávid lesz a királyuk, és mindnyájuknak egy pásztora lesz; és az én végzéseim szerint járnak, rendelkezéseimet megőrzik, és teljesítik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és azon laknak majd ők, fiaik és fiaik fiai mindörökké; és szolgám, Dávid lesz az ő fejedelmük mindörökké. És békességnek szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz az velük; és megszilárdítom őket, megsokasítom őket, és szenthelyemet közéjük helyezem mindörökre. Hajlékom is velük lesz; igen, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. És megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, megszentelem Izráelt, amikor szenthelyem közöttük lesz mindörökké. Ezékiel 37:15–28.